

ÜTOPYANIN ADI VENÜS

Raziel uyandı. Düşlerinde gördüğü sahneleri hiçbir zaman gerçekte göremeyecek oluşunun hüznü ile elleriyle gözlerini ovaladı. Onun için uyumak gözlerinin tek tedavisi, uyanmak ise sadece tekrar uyuyana kadar geçip giden bir zaman dilimiydi. Onun payına düşen dilim hep başkalarındaydı. Kendi payına düşeni bile göremiyordu. Onun payı var mıydı ki? Onun uykusu, Dünya'nın en güzel manzaralarına açılan bir illüzyondur sadece. Demirden birer kepenk olan göz kapakları ağırdı çünkü açıp kapatmasının hiçbir anlamı yoktu. Yatağından çıkıp banyonun yolunu tuttu yoksa evin içi mi onu tutuyordu?

Uyandığında yapması gerekenler belliydi; hepsini tek tek yaptı. Yapmaması gerekenleri de zaten yapamıyordu. O, hayata 1-0 yenik başlamadı. Onun gibi olmayanlar iki adım geride başladı. Gökyüzünün anlamını senden daha iyi bilir o. Kolluğunun üzerindeki siyah noktalar, onun tenine yakışmayan birer benekten ibaretti gökyüzünün altında. İnsanların görüp inanmak istedikleri Dünya, Raziel'in gözünden görünenin yansımasıydı. Onun da anlatması gereken bir hikayesi vardı ve onun da attığı bir gol vardı bu hayata.

Gökyüzünün sınırlı olduğu o gün, yavaş adımlarla sahile yürüdü Raziel. Bankların önlerinden öylece geçip gidiyordu. Sonunda bir tanesine oturmaya karar verdi. Kader mi onun oraya oturmasını istemişti yoksa ayaklarının yorgunluğu mu emir vermişti bilinmez. O sadece sert esen rüzgarı dinliyordu. Sonra sigarasını çıkartıp dudaklarına yerleştirdi. Ceplerinde ateş ararken birden sigarasının yanması ile farketti yanında oturan adamı. Teşekkür etti kibarca Raziel. Adam, dalgın dalgın "Önemli değil." diye yanıtladı. Raziel'in kolundaki siyah noktalara bakıyordu adam dikkatlice. "Ben Ahmet, Ahmet Karaçalı." dedi adam. "Bende Raziel" diye karşılık verdi Raziel, tanıştılar. Tabii ki ilk elini uzatan Raziel oldu çünkü yılların ona verdiği tecrübe ile biliyordu neler olacağını. Kiminle tanışsa uzatılan elin nerede olduğunu bilmediği için tokalaşmıyor ve insanların o an ki bakışlarını çok iyi biliyordu.

"Buralı mısınız" diye sordu Raziel. "Hayır, iş sebebiyle buradayım. Bir kaç gün sonra döneceğim" dedi Ahmet. Konuşmak istiyordu Raziel, sohbet devam etsin diye "Peki nerelisiniz?" diye sordu. Ahmet "Venüs'e bağlı bir şehirdenim." diye yanıtladı. Şaşırarak Raziel sohbetin devam etmesini daha da arzuluyordu. "İlk defa duydum, güzel bir yerdir umarım." dedi Raziel. "Benim için çok güzeldir. Her insanın yaşadığı yer Dünya'nın merkezi olmaz mı zaten? Nasıl tarif edeyim size..." Ahmet anlatırken Raziel içinden "umarım tarifini benim gözümde yapar" diye geçirdi. Ahmet devam etti konuşmaya "Mesela, sizin buralarda minibüs duraklarında sizin için bir avantaj yok. Haksız olduğum yerde haksızsınız deyin lütfen. Gelen arabanın nereye gideceğini bilmiyorsunuz. Soruyorsunuz belki etraftaki insanlara ama ya konuşma engelli olsaydınız? O zaman kime soracaktınız? Venüs'te böyle değil. Her arabada sesli ve görsel iletişim için ek donanımlar var. "Raziel bir an düşündü; ne düşüneceğini düşündü. Şaşırdı. "Ne diyeceğimi bilemedim; şaşkınlığımı bağışlayın. Buraları iyi biliyorsunuz demek ki. Ahmet Karaçalıydı adınız değil mi?" diye sordu Raziel. Ahmet "evet" diye cevapladı. Raziel devam etti sorularına "Başka ne avantajlar var Venüs'te?". Ahmet bir an düşündü ve "Nasıl anlatayım size bilemiyorum. Merak ettiğiniz ne varsa tek tek sorun bende anlatmaya çalışayım" dedi. Raziel sigarasını atıp "O zaman şurada, ileride manzarasının güzel olduğunu ya da bana anlattıklarına göre güzel diye bildiğim cafede birer çay içerken devam etsek sohbete ne dersiniz? Tabii müsaitseniz, işinizden alıkoymak istemem sizi." dedi. Ahmet de sohbet devam etsin istiyordu "Estağfurullah, tabii ki olur. Zaten akşama kadar buradayım." dedi.

Kapıyı Raziel açtı ve garson Süleyman'a selam verdi. Süleymanın orda olduğunu bilip bilmeden. Süleyman ona her zamanki yerine kadar eşlik etti ve "Ne içersiniz?" diye sordu. İkisi de çay içmek istediklerini söylediler. Ahmet, Raziel'e doğru döndü gerson uzaklaşırken ve "Bana buranın manzarasını anlatır mısın Raziel." diye sordu. Raziel gülümseyerek "Yoksa siz de mi görmüyorsunuz?" dedi. Beş saniye kadar karşılıklı gülüştüler. Ahmet "Hayır, sizin betimlemenizi merak ettim." diyerek böldü gülüşmeyi. Raziel başladı anlatmaya "Bakın

Ahmet bey, ileride bir duba var. O dubanın hemen arkasında da batık bir gemi. O gemi uzak diyarlara gitmek için yol alacakken birden deniz kızmış. O kadar kızmış ki insanlara o anda o gemiyi batırmış.” Gözleri camda olan Ahmet “ Peki neden kızmış deniz insanlara?” diye sordu. “Karşı tepede bir ev var. Görüyor musunuz?” diye sordu Raziel ve Ahmet anlatmaya devam etmesini istediği için bir solukta “ Evet, görüyorum.” dedi. “ İşte o evin içinde yalnız yaşayan bir adam varmış. Çok şey biliyormuş adam fakat kimse ona inanmıyormuş çünkü adam konuşamıyormuş. Bir gün adam o kadar dolmuş ki denizin kenarında durup bağırmağa başlamış. Oysa sadece ağzını kocaman açmış. Ellerini gökyüzüne kaldırarak saatlerce bağırmış ve denize kızmış. İnsanların ön yargılı ve bencil olmalarını böyle anlatmak istemiş.. Neden kızdığını kimse anlamamış. Aslında kızdığını kimse anlamamış ama o saatlerce orada haykırmış. Buna dayanamayan bazı balıklar adamla konuşmaya karar vermişler. Size bir sır vereyim balıklarla ilgili. Balıklar, insanların içten gelen feryatlarını da duyabilirler Ahmer bey.” Tam o sırada garson çaylarını getirip masaya bıraktı. Her ikisi de kibarca teşekkür ettiler garsona. Ahmet konunun dağılmasını istemiyordu “ Peki, balıklar ne konuşmuşlar adamla?” diye sordu. “ Bende bilmiyorum ama söylentilere göre insanların yaptıklarına çok kızan balıklar denizin en derin yerine gidip şikayet etmişler karadaki canlıları.” diye cevapladı Raziel. “ Peki, gemi nasıl batmış?” Ahmet gerçekten merak ediyordu. “ Kazan dairesinde çıkan bir sorun yüzünden karaya vurmuş aslında.” dedi Raziel.

Çaylarından birer yudum alarak gülümsedi ikisi de. “ Benim manzaramdaki hikaye bu Ahmet. İnsanların bakış açılarını bilemezsiniz. Orada o kadar büyük bir gemi yok, biliyorum. Sadece küçük bir tekne var. Siz her gün kullandığınız bir eşyanın hangi renk olduğunu bilememek nasıl duygu bilir misiniz? Tüm eşyalar, tüm canlılar, tüm Dünya tek bir renktir benim için: Karanlık. Bana göre siyah yani. Ben karanlığa siyah diyorsam o küçük tekne de bana göre büyük bir gemi.”

Ahmet çayından bir yudum alarak düğümlemiş boğazını açmaya çalıştı. “ Haklısın Raziel. Benim yaşadığım yerdeki insanlar buradaki insanların tam tersi. Örneğin, sizin için ya da sizin gibi olan pek çok insan için kurulmuş bir haber kanalı var mı burada? Bir alışveriş merkezinde kaç tane mağaza sizin için özel donanımına sahip? Meclisinizde kaç yasa konuşulurken kaç tanesi gerçek oldu?” Raziel’in bakışları daldı. Zaten yıllardır hep dalgın bakıyordu. Ahmet’in haklı olduğunu söyledikten sonra devam etti Raziel. “ Bu sadece benim için geçerli değil ki başka şehirlerde benim gibi arkadaşlarım var. Onlar daha rahat ederiz diye hep başka başka yerlere taşındılar. Benim olan bu manzaraya istediğim gibi şekil verebiliyorum ben. Burada doğdum, burada büyüyorum ve buranın bir parçasıyım. Neden daha rahat olan bir yere gideyim ki? Neden daha rahat olan yer bana gelmiyor? Bunca yardıma rağmen hemde. İyi bir doktor bulmaya çalışırken hastahane hastahane gezip bin bir çile çeken nice engelli arkadaşım var benim. Her fırsatta bizi düşündüğünü söyleyen o sosyal insanlar, sosyal şirketler nerede? Sonra düşünüyorum ve kendi kendime diyorum ki her istediğim olacaksa yaşamının ne anlamı var? O yüzden de gitmiyorum o şehirlere. Ben uzaklara gidersem, o gemi gibi olurum.” Ahmet gerçekten de ne diyeceğini bilemiyordu o yüzden sustu. Raziel bu suskunluğu farkedip konuyu değiştirmeden Ahmet’in devam etmesini istedi “ Lütfen biraz daha bahsedin yaşadığınız yerden.” dedi. Derin bir iç çekti Ahmet “ Anlatayım. Şimdi şu geminin sizinle konuştuğunu varsayın. Neden ve nasıl battığını anlatsın size. Benim geldiğim yerde her şey konuşur çünkü benim yaşadığım yerde nüfusun çoğu engelli. Ağaclar, tabelalar, kaldırım taşları her şey ama her şey konuşur. Yürüme engelli insanlar için özel asansörler var her binada, her yokuşta ve her merdivende. Deniz kenarında yürüyen yollar bile var. Aklınıza gelebilecek her türlü donanım var benim yaşadığım yerde. Ben buraya gelince gördüm ki insanı en çok yıkan şey söz verilip de tutulmamasıymış. Peki, neden sizin burada verilen sözler çok da yapılanlar az? Yanlış anlamayın beni. Her gündeme geldiğinde sizler, size yardım etmek isteyen insanlar gündem değişine kadar sadece acıyorlar. Sözler veriyorlar ama pek çoğunu yapmıyorlar. İnsanı umutlandırmak, adam asmaya benzer.

Yaşam sevincini almak demek nefes alışını kesmek demektir. Benim yaşadığım yerde engelli insanlar yardıma muhtaç değil. Esas yardıma muhtaç olanlar engellilere acıyarak bakıp verdikleri sözleri tutmayanlardır. Engelli insan da nefes alıyor, düşünüyor, yaşıyor. Onların da hayalleri var ve hayalleri olan insanların, hayallerini anlatırken başkasının gözünden görmenin ne demek olduğunu en iyi sizin bildiğinizi anlayamıyorlar.”

Saatın alarminin çalması ile uyandı Raziel. Onun için uyumak aslında uyanmaktı. Günaydın onun için sadece daldığı bu rüyalar aleminde kendi dünyasını yaratıp, gerçekler penceresinden baktığında insanların böyle olmasını isterdi hayatın. Dünyanın nasıl bir kaos içinde olduğunu, sosyal medyanın kendilerini devamlı ikinci plan attığını ve siyasilerin onları unuttuğunun çok iyi farkındaydı Raziel. Ütopyasının gerçek olduğu yer sadece rüyalar alemiydi. Belki Raziel'e göre biz kötü bir kabustayız.

Raziel'in aklındaki Venüs'ü yaratmak için kaza geçirmemiz gerekmiyor. Lakin Raziel gibi olmamızda gerekmiyor. İnsan gerçekleri bildiği halde Venüs'ü yaratamıyorsa ve tüm balıklar insanların feryatlarını, anlatmak istediklerini anlatamamalarını duyuyorsa işte o gün deniz bunların sorumlularına eminim çok kızacak.